

Божіе, нито поучава. А какво може единъ языкъ доброучително и полезно да проповѣда слово, когато умътъ му не е навъкъналъ и не ся е обучилъ въ духовнатъ премъдрость? Тыя неща ся казвагъ за тыя, които сж твърди неiskusпы въ книжныйгъ разумъ, и едва само нѣчто могатъ да прочетжгъ нито онова що четжтъ разумѣвагъ и отнюдъ нещягъ да учигьствуватъ, а пакъ съ много голѣмо стараніе трѣсать, и купуватъ си чинътъ на свѣщенството, и на пастырството; не чловѣческыты души да упасать и да спасать, нъ сами себе си да пасать, и като ги почитатъ да сж прославлявать. На такыва въ лицето говори Святый Златоустъ: „Каквото вънѣжшныты началства, тѣи и това (духовно пастырство) гонимъ до толкова, щото да бждемъ почитаемы, и въ Бога погынваемы, и какво придобываніе имамы отъ тѣзи честь“? (Святый Златоустъ на дѣян. нѣравоученіе 3.)

И не само че пастырь-тъ требва да бжед разуменъ, и въ Божественното писаніе